

Γιώργος Αθανασιάδης → Δικηγόρος, Θεατρικός Συγγραφέας → e-mail: athanasiadis.g@hotmail.com

ΠΕΡΙ ΝΟΜΩΝ & ΕΛΛΗΝΩΝ ΖΩΗΣ

ΠΕΤΡΙΝΟΣ ΔΡΟΜΟΣ, μέρος στ'

ΦΑΙΔΩΝ

(Ο Φαίδων διακόπτει το λόγο της και σηκώνεται όρθιος με βλέμμα μπροστά προς τους θεατές απλανές και αρχίζει να λέει...)

Γιατί αυτό το ύφος;... ΑΑΑ κατάλαβα... θα σε ενόχλησε το χθεσινό βραδινό μεθύσι μου στο κλάμπ... Ούτε που θυμάμαι πως γυρίσαμε στο ξενοδοχείο... τι και ποιό... Η αίσθηση που μου έμεινε ήταν ότι πέρασα μια όμορφη νύκτα και ότι το πρωί ξύπνησα με μυρωδιά φρεσκοψημένου καφέ που ανέβαινε από το μπάρ κάτω από το μπαλκόνι του ξενοδοχείου μας...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

(σηκώνεται όρθια και απευθύνει το λόγο στον Φαίδωνα, γεμάτη απορία) Τι; τι; πως τα ξέρετε όλα αυτά; Σας τα έχει πει; (Στο μεταξύ ο Χάρης έχει κατεβάσει το κεφάλι και κτυπάει νευρικά τα δάκτυλα του πάνω στο τραπέζι αποφεύγοντας τα βλέμματα των συνομιλητών του.. υπάρχει πλέον ένταση στην ατμόσφαιρα).

ΦΑΙΔΩΝ

Όχι... όχι... συγγνώμη... δε μου τά έχει πεί... απλά υποθέτω ότι κάπως έτσι αντιδρά πάντα ο Χάρης... είμαστε φίλοι από πολλά χρόνια και τον ξέρω... πάντα δεν θυμάται όταν πίνει την άλλη μέρα τι έκανε το προηγούμενο βράδυ...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Δεν θυμάσαι Χάρη;... δεν θυμάσαι ούτε την επόμενη μέρα, ούτε την μεθεπόμενη; Ούτε δύο μήνες μετά... δε θυμάσαι Χάρη... ούτε όταν σου ζήτησα να μείνουμε μαζί... δεν ήθελες... Ήσουν αρραβωνιασμένος, μου είπες στην Ελλάδα, με εκείνη την κοπέλλα... Ειρήνη θαρρώ την λέγαμε... από το Ναύπλιο...

ΧΑΡΗΣ

Πάψεεεεε! Φτάνει! Τι θές λοιπόν, τώρα από μένα; Πέρασαν 23 χρόνια... γιατί τα λές όλα αυτά... Φαίδωνα, πάμε να φύγουμε σε παρακαλώ...

ΦΑΙΔΩΝ

Αν νομίζεις ότι πρέπει να φύγεις, να ο δρόμος, δεν πάω πουθενά... αλλά και εσύ δεν θα φύγεις Χάρη... εδώ θα κάτσεις...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Αλήθεια, τι απέγινε με εκείνη τη κο-

πέλα Χάρη, παντρεύτηκες, έκανες οικογένεια, παιδιά;

ΦΑΙΔΩΝ

Ποια εννοείς Θελξίεπεια; Μήπως εκείνη την αφελή κοπέλα την κόρη του ξενοδόχου...

ΧΑΡΗΣ

Σταματήστε αμέσως και οι δύο!

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Μα την ξέρετε και εσείς Φαίδωνα; Ναι αυτήν λέω... κοπέλα (ειρωνικά, σαρκαστικά)... κοπέλα ήταν, τώρα πλέον είναι και εκείνη εκεί γύρω στα σαράντα... μα τι έγινε Φαίδωνα; Τι έγινε; Γιατί δεν μιλάς Χάρη;

ΦΑΙΔΩΝ

Όχι Θελξίεπεια... εκείνη η κοπέλα ποτέ δεν μεγάλωσε και ακόμη περιμένει τον Χάρη... ή ο Χάρης τη γέννησή της.

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Μα τι εννοείς Φαίδωνα; Δεν καταλαβαίνω, αλήθεια... Τι περιμένει τη γέννησή της...

ΦΑΙΔΩΝ

Απλά πολύ απλά Θελξίεπεια, η κοπέλλα αυτή, απ ό,τι φαίνεται δεν έχει γεννηθεί ακόμη, τουλάχιστον πάνω στον κόσμο αυτόν. Υπάρχει μόνο στην φαντασία ή στο μυαλό του Χάρη... και πάντα τον περιμένει και πάντα την περιμένει για ένα γάμο που ποτέ δεν έγινε και απ ό,τι φαίνεται δεν πρόκειται να γίνει. Είναι εκείνος ο ανύπαρκτος φύλακας άγγελος του, που τον βοηθά να ξεγλυστράει όταν η ζωή τον πλησιάζει. Όταν το φέρνει αντιμέτωπο με τις ευθύνες του. Μα όμως Θελξίεπεια, για συνέχισε σε παρακαλώ την ιστορία σου αυτή... Θέλω να την ακούσω όλη...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Δεν ξέρω πιά... νομίζω ότι κατάλαβα...δεν ξέρω αν θέλω να συνεχίσω... Δεν ξέρω αν έχει νόημα να συνεχίσω... Δηλαδή δεν υπήρχε ποτέ κοπέλα στο Ναύπλιο;

ΦΑΙΔΩΝ

(με έντονο σχεδόν αγριεμένο ύφος) Όχι! Ποτέ! Συνέχισεεε... μη σταματάς... Θέλω να ακούσω όλη αυτή την ιστορία μέχρι το τέλος... μέχρι το τέλος... μέχρι το τέλος!

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

(στρέφεται προς τον Χάρη και με έντονο ύφος) Γιατί πρέπει να συνεχίσω; Χάρη τι συμβαίνει; Γιατί ο Φαίδων θέλει να συνεχίσω;

ΧΑΡΗΣ

Σταματήστε και οι δύο να ξεκρεμάτε τους σκελετούς από την ντουλάπα της λήθης... σταματήστε και οι δύο... αφήστε με...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Δεν θα σε κουράσω πολύ ακόμη Χάρη αλλά τελικά πρέπει να μάθεις... πρέπει να μάθεις λοιπόν όλη την ιστορία... δεν είναι καλό να πεθαίνει κανείς και να μην έχει μάθει ποτέ τη ζωή του. Δεν είναι καλό να πεθαίνει κάποιος και να μην έχει ποτέ καταλάβει γιατί έζησε. Εσύ Χάρη, πρέπει να μάθεις κάτι σημαντικό. Και από ότι καταλαβαίνω από το ύφος σου. Μάλλον δεν σου αξίζει. Αλλά έχω μια ηθική υποχρέωση... ζώ 22 χρόνια για την στιγμή αυτή... Ανέβαινα τον πέτρινο δρομο κάθε μέρα πάνω κεί στην κορυφή του κάστρου... Και κοιτάζα τον ουρανό και παρακαλούσα το σύμπαν...Τ αστέρια εκεί πέρα δυτικά κατά τον Όλυμπο... Πέρα από τα απέραντα πέλαγος... Τους Θεούς και όλες του κόσμου τις θεότητες να μ αξιώσουν πριν πεθάνω να ζήσω τη στιγμή αυτή...Και σήμερα είναι η στιγμή αυτή...

ΦΑΙΔΩΝ

Συνέχισε... συνέχισε Θελξίεπεια

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Τότε λοιπόν μετά εκείνο το βράδυ στο κλάμπ του Λονδίνου, εκείνο το ερωτευμένο κορίτσι με το όμορφο εκείνο αγόρι... συνέχισαν μια μικρή μεθυσμένη ιστορία... από εκείνες που ξεχνά ή τουλάχιστον ΘΕΛΞΙ Ο ΧΑΡΗΣ να ξεχνά το πρώι... πόσο συνηθισμένη τελικά ιστορία... Όμως αυτή η ιστορία για το κορίτσι εκείνο, δεν τέλειωσε εκείνο το βράδυ. Άρχισε εκείνο το βράδυ, Φαίδωνα... άρχισε...

ΦΑΙΔΩΝ

Μάλλον καλή μου νόμισες ότι άρχισε... γιατί για τον Χάρη οι ιστορίες αυτές τελειώνουν πριν καν αρχίσουν... έτσι δεν είναι Χάρη; Τις διακόπτει πάντα εκείνο το κορίτσι από το Ναύπλιο.

ΧΑΡΗΣ

Αρκετά σταματήστε και οι δύο σας...

Πάμε να φύγουμε... πάμε...

ΦΑΙΔΩΝ

Συνέχισε Θελξίεπεια, συνέχισε...

ΘΕΛΞΙΕΠΕΙΑ

Ναι Χάρη, πρέπει να σου πώ, πρέπει να ακούσεις έτσι και έτσι δεν έχω πολύ χρόνο, ποτέ δεν είχα, ποτέ δεν μου έδωσες... Ο γιός μου από στιγμή σε στιγμή μπορεί να εμφανιστεί και δεν θέλω να ακούσει αυτές τις παλιές ιστορίες... Μα τι είπες Φαίδωνα, για εκείνο το κορίτσι από το Ναύπλιο; Τι έγινε τελικά, Χάρη, παντρεύτηκες το κορίτσι αυτό; Έκανες οικογένεια; Έχεις παιδιά; Τι έγινε;

ΧΑΡΗΣ

Ξέρεις Θελξίεπεια, ναι τώρα ξέρω, πρέπει να σε φωνάξω με το όνομα σου, γιατί τώρα αποφάσισες και εσύ φαίνεται να είσαι αληθινή... Δεν είσαι εκείνο το κορίτσι... Η Ελεν... Εξ άλλου εδώ δεν είναι και Λονδίνο, εδώ δεν μπορούμε να κρυφτούμε από τίποτα, ούτε από τον εαυτό μας. Εδώ μας ξέρουν και τα δέντρα. Και εκείνες οι πέτρες του κάστρου... Που φαίνονται ετοιμόρροπες... θαρρείς και θα διαλυθεί από στιγμή σε στιγμή και θα κατακλυθήσουν να μας πλακώσουν όπως είμαστε εδώ κάτω... Έτσι φαίνεται έρχονται και στιγμές που κατακυλά η ίδια μας η ζωή... Και μας πλακώνει... Η οι ίδιες οι στιγμές της όταν δεν ξέρουμε να τις ζήσουμε σωστά... Και δεν μπορούμε να τις διαχειριστούμε... Όπως τον ίδιο μας τον εαυτό... Όπως περιδιάβαινα και παρατηρούσα το κάστρο κοιτάζα τους αρμούς που συγκρατούν και συνδέουν τις πέτρες που είναι κτισμένοι οι τοίχοι του. Έχουν καταστραφεί τελείως και δεν συνδέουν και δεν συγκρατούν τίποτα πιά. Και είμαστε και σε σεισμογενή περιοχή... Αλήθεια τόχτε σκεφτεί ποτέ τι θα γίνει σε περίπτωση σεισμού; Θα κατακλυθήσουν στον πέτρινο αυτό δρόμο... Και δεν θα αφήσουν τίποτα στο πέρασμα τους... Έτσι ήμουν και εγώ πάντα νομίζω... Πάντα έτρεχα να αποφύγω την κατακύλα και πάντα πίσω μου ήταν... Έτσι ήμουν κι εγώ....